

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' צו י"א אדר-ב' תשע"ד

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 476

פנינים יקרים לפורים

משנכנס אדר מרבין בשמחה (תענית כט) המפריע לשמחה הוא מדת הקנאה. חודש אדר מסוגל מאד להשפיע בריבוי השמחה כי חודש אדר נגד יוסף (ולכן הוא מתחלק לשני אדרים כנגד מנשה ואפרים) ומכיון שאפרים ומנשה לא קנאו זה בזה לכן מסוגל חודש זה להתגבר ולעקור את הקנאה שיש לו על האחרים. (מתוך בני יששכר)

מה שלא הוזכר שם ה' במגילת אסתר. מפני שכל מהלך המגילה היה נס נסתר, ורק המתבונן היטב רואה איך היה הכל בהשגחה פרטית, לכן מוזכר שם ה' בר"ת כמו 'בוא המלך והמן היום, וכל זה איננו שוה לי, סופי תיבות.

ישנו עם אחד מפורד ומפורד (אסתר ג, ח) אמת שסגולת העם הזה היא האחדות. אולם כל זה שייך לעבר, היום מפורדים ומפורדים זה מזה ורבה השנאת חינוס ביניהם, כששמעה אסתר לישנא בישא זו אמרה שראשית דבר יש לתקן זאת הפגם ואמרה למרדכי לך כנוס את כל היהודים אסוף את כולם וחבר אותם להיותם לב אחד ואגודה אחת ואח"כ יתפלל לאביהם שבשמים.

וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשה ימים (אסתר ד, טו) וצומו "עלי" פירושו: אסתר ביקשה שהצום יהי עליה בזה שהיא שבויה בבית המלך, והמתפלל בעד חברו והוא צריך לאותו דבר הוא נענה תחילה. (אדמו"ר רבי יחיאל מאלכסנדר זצ"ל)

ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר (אסתר ה, טו) אמרו חז"ל אורה זו תורה, שמחה זה יו"ט, ששון זו מילה, ויקר אלו תפילין (מגילה טו) חז"ל מציינים אף שסעודת פורים עיקרה למשתה ושמחה מ"מ צריך להזהר משמחה שיש עמה קלות ראש, אלא כמילה ותפילין. (ספר החיים)

כי נפל פחד מרדכי עליהם (אסתר ו, ג) הפחד והיראה שהיה למרדכי מפני השי"ת נמשך על כולם כי מיראת שמים של הצדיק נמשכת השפעת היראה על כל העולם כולו. (תפארת שלמה)

כי ; המן בן המדתא האגני צורך כל היהודים (אסתר ו, כד) צורך מלשון צד ואוגד, כי ע"י המן נתאחדו כל היהודים באחדות גמורה [צורך מלשון: צורך אדם בשר וגבינה במטפחת אחת (חז"ל טו)].

(רבינו יצחק אייזיק מקורין זצ"ל)

ויהי ידיו אמונה עד בא השמש (שמות יז, יב) פרש"י שידי משה היו פרושות לשמים בתפילה נאמנה ונכונה. משה רבנו הכניס נח אמונה בבני ישראל עד ביאת המשיח שאפילו בזמנים קשים בעקבתא דמשיחא יוכלו גם להתחזק באמונה.

כתוב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע (שמות יז, יד) מכאן רואים שאין די במה שלומדים בתורה הקדושה אלא צריכים לנסוע לצדיק ולשמע מפיו תורה, על זה נאמר ושים באזני יהושע כלומר מלבד מה שכתוב בספר, השמע מפיו לאזניו כי הדברים הנשמעים מפי הצדיק מכניסים לאדם חיות ופועלים בו יותר תועלת.

ושים באזני יהושע ... (שמות יז, יד) הקב"ה הורה למשה שילחש ליהושע בדרך לחישה וסוד את ספור מגילת אסתר והטוב שיה' בסוף. סוד זה נמסר מדור דור עד מרדכי, זהו מה שכתוב ומרדכי ידע את כל וכו'.

וזה שלא פרסמו לעם ישראל כדי שיחזרו בתשובה שלמה...
ויאמר לו שאל ברוך אתה לה' הקימותי את דבר ה' וגו' (שמואל א טו, ג) איתא בשבת (דף פח) שהקב"ה כפה על ישראל הר כנגינת כמתן תורה, זאת אומרת שקבלו את התורה מאונס, הדר קבלוה מרצון בימי אחשורוש דכתיב קיימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם, על פי סיפור זה ניתן להסביר דברי שאל הקימותי את דבר ה', ע"י גזירותיו של המן הרע קבלו בני ישראל עוד פעם את התורה מאהבה... (הרה"ק מרדכי זיע"א)

שיחת אור הראשונים ז"ל - פירוש מלות - אסתר קל"א נכתב ע"י א.א.

הכח של בני אדם לו הוא, ורק זה שמכיר שאינו אלא כדוגמת הבהמה, והכח שיש לו אין זה כי אם כח ה' השוכן בתוכו, עליו שייך לומר שיש לו כח. וזהו מותר אדם מן הבהמה, שהבהמה אין ביכולתה להשיג את זה ולכן היא נשארת בהמה, והאדם יש לו אפשרות להשיג את המציאות הזו ואז הוא נחשב לבעל כח.

ואיד זוכה האדם להשגת מציאותו? על ידי הקשיים והמכשולים שיש לו! שהם מלמדים אותו שבעצם אין לו אחיזה כלל, והוא משיג שהמציאות שלו היא שאינו יכול לעשות כלום, והוא מתחיל להתבונן לחפש את ההכרח שלו שנותן לו כח, ומהו האדם משיג את הכח הנעלם. רק בדרך זו יוכל להשיג את זה. כי את השכל הנעלם מכל רעיון אי אפשר להשיג היות שהוא גלמוד, עלמא יחידאה, ורק על ידי שהאדם משיג את שפלותו הוא יכול להשיגו. ובאותה מדה שהוא משיג את שפלותו כך ישיג את השכל הנעלם, וככל שישג יותר את האין שלו, כך יכיר שהכח שיש לו ב-אין שהוא נמצא נובע מהקדושה, והוא נהיה כמו בהמה שלא שייך בה מציאות של כח עצמי. וזהו תכלית עבודת האדם, להגיע לבחינת בהמה, ואפילו זה שנמצא במדריגות גדולות צריך להגיע לכך שיהיה מציאות של בהמה, שאין לו שכל כבהמה, ואין לו שום כוחות אנוש, בחינת - ונחנו מה, ואז הוא יכיר את עצמו כבהמה כמו שאמר דוד המלך ע"ה "בהמות הייתי עמך".

וההבדל בין אדם לבהמה הוא, שבהמה אין לה מחשבה, והיא חיה כמו בהמה ללא שום חשבון מהיכן חיותה ומה היא. והאדם יש לו

באדם יש חיובי ושלילי. חיובי, מה שהאדם עושה ומקיים את רצון ה', וכנגדו השלילי שנברא בו האדם בכדי שעל ידו יגיע לשלימות. ובאמת כח חיובי יש רק אחד, הוא האחד המיוחד, והאדם הוא כולו שלילי, שלילה מוחלטת מכל וכל - אין. ועל ידי שהוא משיג את שלילותו, ממילא הוא משיג ויודע שיש כח עליון המחיה אותו ונותן לו כח לעשות חיל, וממילא הוא נעשה מחוייב לה' ואינו מופקר, ואז הוא נעשה חיובי. אנו קוראים לקב"ה "קדמון לכל דבר אשר נברא", שלכאורה אינו מובן, 'קדמון' שייך לקרא על דבר שיש לו גבול ולומר שזה קדם לזה, אבל הרבש"ע שהוא נצח מה שייך לקרא לו 'קדמון'. אמנם כאשר האדם שיש לו תחילה וסוף מבטל את עצמו מכל וכל, הוא נכנס לתכלית של אין סוף, ואז במגבלותיו מעיד האדם כי הקב"ה הוא קדמון, דהיינו שהוא מראה שהרבש"ע הוא קדמון לכל דבר. כי מאיפה אנו יודעים שיש רבש"ע והוא קדמון, רק על ידי האדם שהשיג את שלילותו, והוא חי במציאות שכל הכח שיש לו של הקב"ה הוא, והוא מחוייב לה'.

אך כל עוד שהאדם אינו חי בהרגשה הזו אין לו מציאות כלל. כל זמן שהאדם אינו חי את המחייב של מציאותו לא יתכן שיהיה לו מציאות. והוא כדוגמת בהמה שהיא בעצמה אינה מסוגלת לכלום אם לא שמנהיגים אותה, ועם כל הכוחות שלה היא עדיין בהמה, כי למרות שנבראו בה, אינה יכולה לממש אותם אלא רק ע"י האדם שמנהיגה. כמו כן הוא האדם, כי אין שום כח בעולם זולת השי"ת אשר לו הכח והממשלה, וגם

רגע ורגע, כי מתוך שמכיר את שליליותו יודע שאת כל חיותו הוא שואב מן המחייב שלו ואם המחייב היה עוזב אותו להרף עין ח"ו היה נשאר כדומם, נמצא אם כן שכל אחיותו היא מהמחייב השכל הנעלם מכל רעיון, ומתוך ה-אין שלו קיימת מציאות ה'. ואם כן השכל שלו בעצם השכל הנעלם מכל רעיון, והכח שלו הוא הכח של אשר לו הכח והממשלה ונמצא שכביכול הקב"ה שורה ומתלבש בתוך הגוף הזה שנהפך ל-אין.

וזה שאמר דוד - וליבי חלל בקרבי, דהיינו שהיה כבהמה ללא שום כוחות, ולכן זכה למלכות דקדושה, דהיינו מלכות ה' בתוך הגוף שלו. ולכן דוד מלך ישראל חי וקיים - בבחינת גוף והוא נהיה עלמא יחידאה, דהיינו שנעשה שליט על עולם התחתון. וכל עוד שהאדם לא מופשט מגופו לגמרי, בבחינת 'אין' הגמור שאין לו אחיזה כלל, שהוא בחינת אין סוף, הוא יכול ליפול באפיקורסיות, מחמת שאינו משיג את השכל הנעלם מכל רעיון. אמנם דוד המלך אמר "בהמות הייתי עמך" ר"ל מפני שהייתי עמך - עם הקב"ה, ולכן הכיר את הבהמיות שלו, ובזה נעשה שילוב של ה-אין שלו עם הכח של הקב"ה אשר לו הכח. ולזה הגיע על ידי בחינת "לך דומיה תהלה" - 'דומיה' מלשון 'דומם' ע"י שהיה כדומם הכיר את בוראו, וידע לפאר את שם כבוד מלכותו. ולמטרה זו ברא הקב"ה את האדם, שבעצם הוא לא יותר מבהמה בצורת אדם, בגלל שרוצה שהאדם ישיג את השכל הנעלם מכל רעיון, ויגיע לבחינת עלמא יחידאה כנ"ל.

המשך יבוא בעז"ה

מחשבה, הוא חי במחשבה והולך עם מחשבה, והוא מוכרח לקלוט שכל האחיזה שלו היא מכח הנעלם, ולהשיג עצמו בחינת בהמה. לשם זה ניתנה לו הבחירה. והיה, אם הוא חי עם הבהמיות שלו, הוא מקושר לשכל הנעלם המחיה אותו ואז הוא אדם. ובאם הוא נופל לרגע מן הבחירה, הרי הוא בהמה ממש. כי האדם באמצעות המחשבה יש לבהמה שלו התקשרות לנעלם, והבהמה שאין לה מחשבה נשארת בהמה, וזה שאינו קולט את המציאות הזו וחי בבחינה של כוחות עצמו, נשאר בהמה, ואף יותר גרוע מבהמה. כי בהמה אינה מתגרה בנעלם, שאין לה בחירה, ואין זה תפקידה להגיע לנעלם והאדם שזה תפקידו שיהיה "כגמול עלי אמו" ויגיע לבחינת "בהמות היית עמך" והוא חי בהרגשת מציאותו - הוא יותר גרוע מבהמה.

ובכדי להגיע לזה, צריך האדם לעבוד על עצמו ("יזך אויס הערבטן") עד שבתוך הגוף שלו יהיה בחינת השכל הנעלם מכל רעיון ומהגוף שלו נהיה גילוי הקב"ה. כי מי פרסם שיש שכל הנעלם מכל רעיון? הבהמה? הרי היא בחינת 'דומם' שאין לה בחירה. רק האדם בעבודתו צריך להגיע לבחינת בהמה בלא בחירה, ועל ידי הבהמיות שלו ישיג ויכיר את מציאות ה', על ידי הקשיים והסיבות שעובר שמראים לו את ה-אין שלו, שאין לו כח, ואין לו קיום כלל. ובשעה שיגיע להכרה אמיתית של קיומו, ש-אין מתום בבשרי ואין שלום בעצמי", וידע שכל העולם לא נברא אלא בשבילו, וירגיש שהוא בסכנה גדולה ועצומה בכל

שהשמחה במעונם

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להולדת הנין
 הר"ר משה קלירס ומשפ' להולדת הנכד
 הר"ר דוד גולדשטיין ומשפ' להולדת הנכד
 הר"ר אברהם מרדכי קלירס ומשפ' להולדת הבן
 משפ' גולדשטיין להולדת הנין
 הר"ר יעקב קרליץ ומשפ' להולדת הנכדה
 הר"ר מרדכי ליברמן ומשפ' להולדת הנכדה
 הר"ר אליעזר קרליץ ומשפ' להולדת הבת
 הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' להולדת הנינים
 הר"ר ישעי'ה רובינפלד ומשפ' להולדת הנכד
 הר"ר דב בער ווייזר ומשפ' להולדת הנכד
 הר"ר יצחק יששכרוף ומשפ' להולדת הנכד
 הר"ר יואל ווייזר ומשפ' להולדת הבן
 הר"ר יצחק טוקצ'נסקי ומשפ' להולדת הנין
 הר"ר גרשון כהן ומשפ' להולדת הנכד
 משפ' קירשנבוים להולדת הנכד
 הר"ר עקיבא קירשנבוים ומשפ' להולדת הבן
 הר"ר חיים לייב וויינשטיין ומשפ' להולדת הנין
 הר"ר שלמה וויינשטיין ומשפ' להולדת הנכד
 הר"ר איתן ביטון ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
 הר"ר אברהם ישעי'ה סקס ומשפ' לאירוס' הבת
 הר"ר אהרן שניצר ומשפ' לאירוס' הבת
 הר"ר גדליה סגל ומשפ' לנישואי הנכדה
 הר"ר ישעי'ה גליק ומשפ' לנישואי הנכדה
 הר"ר מרדכי סגל ומשפ' לנישואי הבת
 הר"ר צבי הולד ומשפ' לנישואי הבן
 הבה"ח חיים הולד לנישואיו

כוס תזכורמים

הר"ר דוד קסמלניץ הי"ו ומשפ'
 על פטירת אביו הר"ר שאול ז"ל
 ת.נ.צ.ב.ה.

כוס תזכורמים

הר"ר מרדכי מוזסון הי"ו ומשפ'
 על פטירת אשתו ע"ה
 ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע